

Det var som en välrepeterad ritual, intrikat, utstuderad, och förfärande.

När Peter nådde kretsen av mördare var deras offer dött. Men slagen fortsatte att falla. Utsträckt på trottoaren var mannens svarta kostym nätt och jämt i oordning, fastän hans huvud till större delen var krossat.

Peter beordrade partrullen att anfalla. Men när de gjorde det drog sig mördarna helt enkelt tillbaka och blandade sig med plundrarna, som nu utan framgång försökte öppna dörren till en bank.

Peter skickade efter fler soldater. Därefter beordrade han sina män att med sänkta gevär skingra folksamlingen. Men det var som att slåss mot havet. De som var längst fram drog sig bakåt, men den avlägsnade sig inte.

"Ska jag börja skjuta?" frågade Pedro.

"Inte förrän vi har fler män."

Då såg han att mördarna åter var i farten. Den här gången hade de föresatt sig att hänga en man, men deras offer var en kraftig karl och mördarna hade det inte lätt. Var gång repets fria ända knöts fast vid en lyktstolpe drog offret loss det. Men han började långsamt bli trött, försvagad av mördarnas noggranna slag. Till sist, medvetna om att de inte skulle lyckas hänga honom, kastade de honom till marken. När han föll öppnade Peter eld med sin pistol.

Cirkeln bröts; mördarna flydde. Mannen var inte skadad, sa han, hade bara fått blåmärken. Han var strax över trettioårsåldern, advokat. "Jag fick ett par av dem inburade en gång. De tyckte att det här var ett bra tillfälle att ge igen. Tur för mig att ni kom. Jag är Alvarez-supporter, apropå det. Har alltid varit det ända sedan jag studerade juridik. Men det är bäst att jag går tillbaka till min fru. Hon är säkert orolig. Hon har astma. Tack ska ni ha i alla fall. Om jag kan stå till tjänst någon gång så har ni mitt kort här."

Peter tog kortet; mannen blödde på baksidan av handen. "Det är bäst att ni ser om det där."

Advokaten drog upp manschetten. "Herregud, de har

slagit sönder min klocka, de jävlarna! Kostade mig sjuttio amerikanska dollar!" Rasande avlägsnade han sig, och Peter slöt sig till Pedro på den plats där gatan mynnade i plazan. Förstärkningar hade anlämt och mobben började skingras.

"Nu kan vi få lite sömn, Pedro."

"Ja, kapten." Tillsammans gick de över den nästan tomma plazan. "Jo, kapten, jag heter Manuel, inte Pedro."

Peter skrockade. "Det ska jag försöka komma ihåg." De skildes i hotellets lobby. Peter skulle just gå uppför trappan när vakthavande officeren kom fram till honom. "Vi har ett problem, kapten."

Peters vänstra ögonlock hade börjat rycka av trötthet. "Kan ni inte klara av det? Jag har inte befälet nu."

"Jag vet det, kapten, men alla andra har gått och lagt sig och... det är så att vi har två kvinnor."

"Så trevligt för er. Och tack. Men jag är för trött. Ta dem själv, båda två." Han visste knappast vad det var han sa. Han rörde vid ögonlocket och kände den lilla muskeln skälva.

"Det är inte det jag menar, kapten." Löjtnanten var envis. "Vi hittade två kvinnor i hotellet, två amerikanska kvinnor, och vi sa åt dem att flytta härifrån och de vägrar och jag vill veta om vi ska låta dem stanna, översten sa att hotellet skulle vara enbart för hans officerare och högkvarter och ingen annan."

Peter vaknade till en smula. "Var är de?"

Löjtnanten försvann in i direktionens kontor och återvände efter några ögonblick med två omisskännligt amerikanska flickor. Den ena var lång, mager, med kopparrött hår och blekt, fräknigt ansikte. Hon hade en herr-trenchcoat på sig som nådde henne till anklarna. Den andra var liten med silverblont hår som såg äkta ut, blå ögon och alldagliga drag (egentligen den bästa sorten för en skicklig makeup, och till och med klockan två på morgonen kunde Peter se att makeuven var skicklig). Hon kom fram med ett